

Koncerten med Max Lagers New Orleans Stompers levede op til forventningerne

Der var sikkert mange gæster, der havde store forventninger til aftenens koncert med Max Lagers New Orleans Stompers - især de gæster, der overværede deres koncert her i Elværket i 2019.

Disse forventninger blev ikke mindre efter det lille brudstykke, som orkestret spillede i forbindelse med lydprøven inden aftenens koncert, idet vi allerede her hørte et velspillende orkester med en fornemt afstemt lyd for alle instrumenter, så vi kunne høre dem alle helt ned på de bageste rækker i den fyldte koncertsal.

Men orkestret levede fuldt og helt op til forventningerne og leverede en koncert med jazz fra øverste hylde. En koncert, som i høj grad afspejlede kvaliteterne i den oprindelige jazzmusik i New Orleans, samtidig med musikerne satte deres eget personlige præg på den.

I front stod de tre blæsere Michael Cinthio på klarinet, alt- og tenorsaxofon og vokal, Bo Ericsson, trompet og Peter Trågårdh, trombone og vokal.

I den yderst velfungerende rytmegruppe sad Ored Bergsund på kontrabas, Lennart Carlsson på trommer, Mathias Gustavsson på banjo og ved pianoet Ulf Albrektsson, som også sang de fleste af numrene, og som annoncerede koncertens 21 numre med korte kommentarer.

Koncerten var i høj grad præget af de tre blæseres formidable evner til den kollektive improvisation, som er så karakteristisk for den traditionelle jazz, hvor de tre musikere spiller sammen med hver deres stemme i fortolkningen af melodien, og derved giver den nyt liv afhængigt af musikernes erfaring og spilleglæde og ikke mindst inspirationen i den aktuelle situation.

Koncerten var opbygget af kendte såvel som ukendte numre, hvor den kollektive improvisation blomstrede. Blandt andet i "Over in the Gloryland" sunget af Ulf og "Oh Marie" sunget af Michael. Begge numre med energisk og kraftfuldt spil, især fra Michaels tenorsaxofon og Peters trombone. Stort bifald fra publikum i salen.

Så fulgte "I'll Take You Home Again, Kathleen" sunget af Ulf med soft klarinet-akkompagnement og senere flot spil på trombonen. Stadig med en velklingende rytmegruppe i baggrunden. Inden sangen "Maryland my Maryland" fik vi et par ord om den legendariske New Orleans-trompetist Bunk Johnson (1879-1949) og hans musik i perioden fra 1910 til 1920, hvorefter vi fik en flot udgave med flere passager med mesterlige kollektive improvisationer, herunder en spændende, fabulerende trompetsolo. SUPER.

"Burgundy Street Blues" er et nummer skrevet for soloklarinet af den amerikanske klarinettist George Lewis (1900-1968), og mange internationale klarinettister har i tidens løb spillet den. Her leverede rytmegruppen også en solid swingende baggrund for Michaels sublime solospil, så vi fik en udgave, der i høj grad kunne matche de gamle mestres. Stort bifald fra salen.

Sidste nummer før pausen var "Nyboders Pris", som blev sunget af Peter. Endnu engang med den kollektive improvisation i centrum krydret med udtryksfulde soli fra de tre blæsere.

Første nummer efter pausen "S'ill Vous Plait", som blev spillet med det sædvanlige drive af de tre blæsere efterfulgt af en flot, melodisk trompetsolo, en kraftfuld solo på tenorsaxofonen og en afklaret trombonesolo. Det hele drevet frem af den energiske rytmegruppe med Lennarts trommer som en drivende kraft.

"In the Upper Garden" blev spillet i langsomt tempo, og vi fik fine soli fra piano og klarinet samt en trompetsolo spillet lyrisk og soft med dæmper i stil med den legendariske engelske kornettist Ken Colyer (1928 – 1988). Flot, flot. Bifald

“Willie the Weeper” er en sang skrevet i 1904. Den er en del af den traditionelle jazz’ sangskat, idet den i 1923 blev indspillet af King Oliver og Louis Armstrong and His Hot Seven. Max Lager spillede den virtuost i hurtigt tempo. Måske aftenens bedste nummer. Bifald fra publikum

“When I Leave This World Behind” blev flot sunget af Ulf. Den var i sin tid et populært nummer på Papa Bues repertoire. Herefter kom “The Girl of my Dreams” en melodi fra 1927, sunget af Michael med fornemt spil på altsaxofonen.

Marchen “High Society” var oprindeligt fra 1901, men den første jazzindspilning af den blev lavet af King Olivers Creole Jazz Band i 1923 med Johnny Dodds på klarinet. Den blev også kendt med indspilninger med Sidney Bechet og Jelly Roll Morton. Her i Elværket var Michael endnu engang i centrum, idet han leverede en super udgave af den krævende klarinetsolo. Hertil super soli fra trombone og trompet. Stort bifald fra salen.

Inden koncertens sidste nummer, “Bourbon Street Parade”, udtrykte Ulf glæde over, at Jazzklubben var intakt efter den seneste generalforsamling, så de stadig havde koncertsteder i Danmark. Hvorefter vi fik en spændende udgave af det kendte nummer, sunget af Peter. Så takkede Finn Amorsen med ordene: “Tak for en dejlig koncert. Det var lige min musik”, hvorefter vi fik historien om orkestrets navn Max Lager, der er en fiktiv person, detektiv, fra en kriminalroman, skrevet af aftenens kapelmester Ulf Albrektsson. Applaus fra salen udløste ekstranummeret “Chicken”, ønsket af Finn. Et flot og velspillet nummer.

Selvom koncerten stort set var uden soli fra instrumenterne i den velsmurte rytmegruppe, der gjorde et sublimt arbejde i baggrunden, levede orkestret til fulde op til forventningerne om en spændende og velspillet koncert bygget op om originale New Orleans-numre.

Det fik vi i højeste grad - og mere til.

Endnu en fed jazzoplevelse i SeaSide Jazz Club.

Mogens Lerbech